

Sygn. akt VII K 21/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr.sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2017 roku, 31 maja 2017 roku

sprawy **P. Ś.** s. T. i M. z domu S., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 02.10.2016r około godz. 12:40 na skrzyżowaniu ulicy (...)/C. w miejscowości P. pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki D. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 12:51 do stężenia 1,44 mg/l (alcosensor), o godz. 13:04 do stężenia 0,95 mg/l (alcosensor), o godz. 13:06 do stężenia 0,90 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, pomimo, że był wcześniej prawomocnie skazany wyrokami (...) oraz (...) przez Sąd (...) w P. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. oskarżonego **P. Ś.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk, z tą zmianą iż przyjmuje, że czynu tego oskarżony dopuścił się w dniu 24.12.2016 roku, a z opisu czynu eliminuje stwierdzenie, że drugie badanie wykonano urządzeniem typu alcosensor i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 4 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego **P. Ś.** świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 21/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu (...) w P.z dnia (...)r. w sprawie (...) **P. Ś.** został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk, popełniony w dniu 30.01.2010 roku, na karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, oraz opisane w wyroku środki karne: zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, oraz świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych na rzecz K. (...)w P.. Wyrok uprawomocnił się w dniu 22.04.2010r..

Środek karny - zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi został wykonany z dniem 22.04.2011r., kara grzywny została wykonana z dniem 06.09.2012r.. P. Ś. nie wpłacił świadczenia pieniężnego.

/dowód: kopia wyroku– k. 32

kopia zawiadomienia o wykonaniu środka – k. 33

kopia karty dłużnika – k. 34

karta karna – k. 4-7

informacja przekazana przez K. (...)w P. ujawniona na rozprawie – k. 36/

Wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...)r. w sprawie (...) P. Ś. został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk, popełniony w dniu 27.03.2010roku, na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, oraz opisane w wyroku środki karne: zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, oraz świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych na rzecz K. (...)w P.. Wyrok uprawomocnił się w dniu 08.10.2010r..

Środek karny - zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi został wykonany z dniem 08.11.2011r., kara grzywny została wykonana z dniem 13.05.2013r.. P. Ś. nie wpłacił świadczenia pieniężnego.

/dowód: kopia wyroku– k. 29

kopia zawiadomienia o wykonaniu środka – k. 30

kopia karty dłużnika – k. 31

karta karna – k. 4-7

informacja przekazana przez K. (...) w P. ujawniona na rozprawie – k. 36/

W dniu 24 grudnia 2016 roku około godziny 12.40 w P. na skrzyżowaniu ulic (...)/(...)P. Ś. prowadził samochód osobowy marki D. (...) o nr rej. (...). Kierujący został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji i poddany badaniom trzeźwości.

/dowód: notatka urzędowa- k. 1 /

Badania stanu trzeźwości P. Ś. przeprowadzone o godzinie 12:51 wykazały stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 1,44 mg/l, kolejne wykonane o godzinie 13:04 wykazały stężenie na poziomie 0,95 mg/l, zaś o godzinie 13:06 – 0,90 mg/l.

/dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2 /

Oskarżony P. Ś. ma 36 lat. Legitymuje się wykształceniem podstawowym, z zawodu mechanik maszyn i urządzeń przemysłowych, utrzymuje się z prac wynagrodzenia za pracę w kwocie 2.500 zł. Jest kawalerem, ma na utrzymaniu syna. Nie ma majątku.

/dowód: dane wskazane na rozprawie głównej – k. 26-26v/

Oskarżony P. Ś. był uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 kk oraz z art. 178a § 4 kk.

/dowód: karta karna- k. 4-7

kopie wyroków– k. 29, 32

wgląd do akt sprawy (...)S. (...) - k.27 /

Oskarżony P. Ś. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Fakty istotne w sprawie są bezsporne. Oskarżony przyznał się do popełnienia zrzucanego mu czynu, stan nietrzeźwości został ustalony poprzez stosowne badania. Badania te przeprowadzone zostały zgodnie z wymogami określonymi w przepisach art. 129 ust. 2 pkt 3, art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1997 r. Nr 98, póź. 602 z późn. zm.). Dokument w postaci protokołu badania sporządzony został w sposób jasny i przejrzysty. Stężenie alkoholu podano we właściwych jednostkach (mg/l). Oskarżony nie kwestionował wyników badań. Fakt uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 kk z wynika z dokumentu o charakterze urzędowym – odpisu orzeczenia.

Sąd też na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie występku polegających na tym, że w dniu 24.12.2016r. kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości na poziomie wskazanym w protokole badania trzeźwości będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu (...) w P. z dnia z dnia (...) r. w sprawie (...) oraz z dnia (...) r. w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Jak wyżej zaznaczono, kara grzywny orzeczona wobec oskarżonego wskazanymi wyżej wyrokami została wykonana w dniach 06.09.2012r., oraz 13.05.2013r.. Daty te są o tyle istotne, że – co do zasady – wyznaczają początki biegu okresu niezbędnego do zatarcia skazania. W wypadku kary grzywny, poczynając od 21.03.2015r. okres do zatarcia skazania z mocy prawa wynosi 1 roku (art. 107 § 4a kk). Z woli ustawodawcy, poprzez regulacje przejściowe – art. 21 ustawy z dnia 20.02.2015r. (Dz.U. z 2015r., poz. 396), do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, w przedmiocie skazania stosuje się przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu znowelizowanym, chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, wówczas ustawodawca przyjmuje, iż zatarcie skazania z mocy prawa następuje z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Jeżeli jednak orzeczono środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem, albo przedawnieniem wykonania (art. 107 § 6 kk). Przenosząc te rozważania na grunt sprawy przedmiotowej, w świetle tak zapisów w karcie karnej oskarżonego, jak i informacji udzielonej w dniu 22.05.2017r. przez K. (...)w P. (k. 36) świadczenia pieniężne orzeczony wobec oskarżonego na rzecz (...) P.(...) opisanymi wyżej wyrokami nie zostały uiszczony. Wykonanie tego środka karnego nie uległo przedawnieniu (art. 103 §2 kk). W świetle tych rozważań, w dalszym ciągu (tak w dacie czynu, jak i w dacie orzekania w sprawie przedmiotowej) aktualne jest twierdzenie o uprzednim skazaniu P. Ś. za czyn z art. 178a § 1 kk. Przyjąć zatem należy, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona typu kwalifikowanego, wprowadzonego ustawą z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227). Znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest w tym przypadku popełnienie czynu opisanego w art. 178a § 1 kk mimo uprzedniego skazania za czyn tożsamy polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Wobec powyższego należało przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk.

Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony niewątpliwie znajdował się w stanie nietrzeźwości, na co wskazują wyniki badań i w tym stanie prowadził pojazd mechaniczny.

Oskarżony mimo uprzedniego skazania ponownie naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwym po drodze publicznej. Oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu, w tym podstawowej zasady – zasady trzeźwości jego uczestników.

W ocenie Sądu wina oskarżonego została udowodniona. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W momencie podejmowania przypisanego mu działania przestępnego był on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Czyn oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględniają

a/ jako okoliczności obciążające:

- uprzednia karalność za czyn podobny,
- ponad pięciokrotne przekroczenie ustawowego progu trzeźwości;

b/ jako okoliczności łagodzące:

- przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, deklaracja o gotowości dobrowolnego poddania się karze.

W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego nie można zastosować instytucji probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sprzeciwia się temu brzmienie art. 69 kk. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Nadto sąd warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, wobec których orzeczono karę w określonym wymiarze ale zasadniczo co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonujący i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte.

Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko

stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

Ponieważ oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości będąc już uprzednio skazany za czyn z art. 178a § 4 kk, Sąd na podstawie art. 42 § 4 k.k. zobligowany był orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Ten środek karny ma nie tylko charakter represyjny, lecz także pełni funkcję prewencyjną, poprzez wyeliminowanie z ruchu drogowego osoby stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Celem wzmocnienia orzeczenia o karze i prewencyjnego oddziaływania orzeczenia, jak również dla podkreślenia naganności i bezprawności zachowania oskarżonego, Sąd mając za podstawę treść art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne o charakterze obligatoryjnym w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – w kwocie łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Opłatę w wysokości 180 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust 1 pkt 1 i art. 3 ust 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).